

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 у 71/2023
16.06.2023. године
Београд

Врховни суд, председник суда Јасмина Васовић, у предмету предлагача АА из ..., ул. ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 У 105/23 од 05.05.2023. године, након спроведеног испитног поступка, донео је 16.06.2023. године

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 У 105/23 од 05.05.2023. године.

Образложење

Предлагач је 19.05.2023. године поднео Врховном суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 У 105/23 од 05.05.2023. године, којим је одбијен његов приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 14484/22, као неоснован.

Предлагач у жалби наводи да му је оспореним решењем туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије од 04.03.2022. године одобрено извођење радова на пренамени таванског простора - заједничких просторија у једнособан стан, у оквиру стамбене зграде у Београду у ул. ..., као и да наведена грађевинска дозвола истиче по протеку две године од дана издавања, па сматра да би било нецелисходно да се управни спор не реши у наведеном року, чиме би он изгубио стечено право. Пошто у управном спору још увек није одржана усмена јавна расправа, сматра да му је повређено право на суђење у разумном року, због чега је предложио да Врховни суд усвоји његову жалбу.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82... „Службени гласник РС“ бр. 106/15), Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама) и закључио да је жалба неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем одбијен је приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 14484/22 као неоснован, са образложењем да од дана подношења тужбе до подношења приговора није протекао дуг временски период који би довео до повреде права на суђење у разумном року, при чему тај период није пратила неактивност суда. Наводи се и то да предмет спора по својој природи није хитан, при чему је сложене природе (вишестраначки), због чега је неопходно одржавање усмене јавне расправе.

Имајући у виду све чињенице и околности овог случаја, по налажењу Врховног суда, правилно је поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету тог суда У 14484/22. Наиме, управни спор је у наведеном предмету отпочео подношењем тужбе Управном суду 31.03.2022. године, суд је већ 05.04.2022. године наложио тужиоцу да у року од три дана од дана достављања решења уреди поднети захтев за одлагање извршења коначног управног акта на тај начин што ће суду доставити решење чије одлагање извршења тражи у оригиналу или копији. Поступајући по наведеном налогу, тужилац је доставио копију траженог решења, а решењем Управног суда од 11.04.2022. године одбијен је захтев тужиоца за одлагање извршења, након чега је тај суд 09.05.2022. године тражио од туженог органа да достави одговор на тужбу и списе предмета, по ком налогу је тужени орган поступио 03.06.2022. године. Предлагач је 08.03.2023. године поднео приговор ради убрзавања поступка, наводећи да му је повређено право на суђење у разумном року. У том тренутку управни спор је трајао нешто више од 11 месеци и за то време објективно није могао бити окончан, јер је суд предузимао радње у претходном поступку, како би обезбедио предуслове за одлучивање о тужби. Поред тога, ради се о вишестраначком предмету, који је сложене природе и у коме је неопходно одржавање усмене јавне расправе.

Предмет ове управне ствари по закону није хитан и не захтева приоритетно поступање суда. Поштовање редоследа решавања предмета је обавеза судије, коју не прописује само члан 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр. 110/09 ... 39/16), на који се позвао Управни суд у ожалбеном решењу, већ је она прописана и

чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року. Изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се у суду који је преоптерећен нерешеним предметима, као што је Управни суд, од решавања предмета према редоследу пријема у суд одступи када су у питању предмети који се морају приоритетно решавати, што овде није случај.

Због свега изложеног, Врховни суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у изреци.

**Председник Врховног суда
Јасмина Васовић, с.р.**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић